

skyldte Indtrykket af den højeste kunstneriske Glæde og Nydelse, men alle Mænd hørende til en bestemt Skoleretning. Overfor dem stod paa en anden Adresse en Række af forskelligartede Kunstnere. Jeg har nævnt Arkitekterne tidligere, og jeg skal her blot overfor denne Paakaldelse fra det ærede Medlem fra Fredensborg om, at det er „os alene“, der forstaa sig paa disse Forhold, nævne, at blandt Malere, der have anbefalet Spirets Rejsning, er den eneste Maler, der her i Landet fuldt ud staar ved Siden af Joakim Skovgaard, nemlig Kristian Zahrtmann. Han er dog ingen Sinke til at se. Der stod i denne Adresse en Række af vort Lands bedste Billedhuggere. Der stod af Videnskabsmænd, for kun at tage nogle ganske enkelte Navne, som vise Forskellen, og som vise Styrken i Bevægelsen, Høffding, Vilhelm Andersen, Troels Lund; der stod Mænd som Hagemann, H. N. Andersen; der stod Forfattere af saa forskellige Retninger som Johannes Jørgensen og Sofus Michaëlis. Fra alle Sider vare Mænd af forskellig Art samlede om dette Krav, og jeg tror, at de veje fuldt saa meget til som de, hvem det ærede Medlem fra Fredensborg i Dag repræsenterer.

Jeg anmoder derfor det høje Ting om at stemme for Flertallets Paastand paa Overgang til Dagsordenen, thi den overgiver Spiret til dets fremtidige Skæbne hos Universitetet og Kultusministeren, og den lægger den trygt i disse Myndigheders Hænder. Men den vil ikke paavirke Ministeren til Modstand mod Spiret, saaledes som den af det ærede Medlem for København 3die Valgkreds (Alfred Christensen) fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen vil det. Jeg siger til alle dem, der ere ivrige, ud fra arkitektoniske Grunde overbeviste Modstandere af Spiret, alle dem, der ikke personlig kunne undvære det nuværende Taarn: Stem sammen med det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds og paavirk derigennem Ministeren til Modstand mod Spiret. Men alle de, der ikke have en saadan Overbevisning, synes jeg ikke kunne slutte sig sammen om en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvis afgjorte, udtalte Formaal er at lægge Spiret Hindringer i Vejen. De maa, synes jeg, slutte sig til det Forslag,

som overgiver Spiret til de rette Autoriteter paa den rolige Maade, hvorpaa vort Forslag gør det. Jeg tror, at det høje Folketing ikke skal lægge Hindringer i Vejen for det Tilbud, der er fremkommet, og som vil betyde, at det Spir, som har knejst over København gennem Aarhundreder, og som den Gang, det faldt, faldt under Fjendens Jubelraab, men under alle københavnske Borgeres Smertensraab, genrejses. Det høje Ting bør ikke lægge Hindringer i Vejen for, at dette Værk fuldbyrdes.

Alfred Christensen: Jeg har faaet Lov til at gøre en kort Bemærkning til den sidste ærede Taler (Rode), og jeg skal indskrænke denne korte Bemærkning til at gælde det ærede Medlems historiske Omtale af C. F. Hansen som Arkitekt. Denne Omtale gik ud paa, at C. F. Hansen var bleven meget lastet af andre samtidige Kunstnere. Der skal vanskelig i Verden findes noget Eksempel paa, at en fremtrædende Kunstner ikke lastes af andre samtidige Kunstnere, endogsaa i meget stærkere Udtryk, end der er blevet C. F. Hansen til Del. Og naar det er blevet sagt, at C. F. Hansens Bygningsværker til sidst kun vare skematiske Benrade, lyder det meget smukt og er i alt Fald illustrerende — med andre Ord, C. F. Hansens Bygningsværker du efter det ærede Medlems Anskuelse ikke. Men saa ved jeg ikke, hvad vi skulle med hele det ærede Medlems Foredrag. Dette Foredrag vilde have nogen Værdi, hvis Spirets Tilhængere kæmpede for, at vi skulde raade Bod paa den Sorg, som Københavns Indbyggere følte, da de saa C. F. Hansen sprænge Levningerne af den gamle Pille-Kirke, den Kirke, der var 26 Alen højere end den nuværende, hvor alle Pillerne stræbte op efter, og som kunde bære et Spir. Er det de Herrers Mening, at de ville rydde den nuværende Frue Kirke væk og bringe den gamle tilbage i restaureret Skikkelse, saa kunne vi tale om Tingene. Saa sker der ikke nogen Uret, saa maa vi undvære noget, vi holde af, for at faa noget andet, som vore Bedstefædre holdt af, for at faa noget, der hører sammen. Men naar de Herrers Bestræbelser gaa ud paa at ødelægge og demolere et helstøbt, færdigt,